

# პარალელური გაფრთხილებები — მეოთხე ნომერი

რწმენის საფუძვლები და დავიწყების საფრთხე: გაკვეთილები  
წინასწარმეტყველებიდან და ისტორიიდან

Jeff Pippenger

2023-08-08

ვის ასწავლის იგი ცოდნას? და ვის მიახვედრებს მოძღვრებას? — მათ, ვინც რძეს  
არიან მოწყვეტილნი და ძუძუებს ამორებულნი.

რადგან წესდება უნდა იყოს წესდებაზე, წესდება წესდებაზე; ხაზი ხაზზე, ხაზი  
ხაზზე; აქ ცოტაოდენი და იქ ცოტაოდენი:

რადგან ბორძიკით მოლაპარაკე ბაგეებით და უცხო ენით ელაპარაკება იგი ამ  
ხალხს. რომელთაც უთხრა: ეს არის განსვენება, რომლითაც შეგიძლიათ დაღლილი  
დაასვენოთ; და ეს არის განახლება; მაგრამ მათ არ ისურვეს მოსმენა.

მაგრამ უფლის სიტყვა მათთვის იყო: მცნება მცნებაზე, მცნება მცნებაზე; წესი წესზე,  
წესი წესზე; აქ ცოტა და იქ ცოტა; რათა წასულიყვნენ, უკუღმა დაცემულიყვნენ,  
შეიმუსრნენ, მახეში გაებნენ და შეპყრობილიყვნენ. ესაია 28:9–13.

ეს მუხლები ესაიადან არაერთხელ იყო მოხსენიებული აბაკუმის ცხრილებში. აქ  
საჭიროა მხოლოდ შევეხო და ამ წინამორბედი მუხლებიდან ერთი-ორი საკითხი  
ავილო, რათა მიმდინარე განხილვას შევმატო. ეს მონაკვეთი აჩვენებს ხალხს, რომელიც  
გამოცდაში მარცხდება, რადგან ისინი „წავლენ, ზურგით დაეცემიან, შეიმუსრებიან,  
გაებმებიან და შეიპყრობიან.“ ისინი იყვნენ ხალხი, რომელმაც ჩააგდო გამოცდა  
იმასთან დაკავშირებით, ვის შეეცდებოდა ღმერთი „ესწავლებინა“, რათა „გაეგო“  
„ცოდნა“ ანუ „მოძღვრება.“ ეს იყო გამოცდა, რომელიც დაფუძნებული იყო ცოდნის  
ზრდის გაგებაზე; ამიტომ იგი იყო იგივე გამოცდა, რომელმაც დანიელის მეთორმეტე  
თავში ბრძენნი და ბოროტნი განაცალკევა, რადგან ყველა წინასწარმეტყველი  
ეთანხმება ერთმანეთს და ქვეყნის აღსასრულს მიუთითებს. დანიელის მეთორმეტე  
თავში „ბრძენნი“ იგებენ, ხოლო „ბოროტნი“ ცოდნის ზრდას ვერ იგებენ.

ესაიას მონაკვეთში ხალხი გამოიცადა „უფლის სიტყვით“, რომლის „მოსმენაც არ  
ისურვეს“. ხოლო კონკრეტული „უფლის სიტყვა“, რომელიც მათ უარყვეს და რომელიც  
მათ „შემეცნების“ ზრდის „გაგების“ შესაძლებლობას მისცემდა, იყო ბიბლიური წესი,  
რომელიც განსაზღვრავს, როგორ უნდა შეთანხმდეს სწორად წინასწარმეტყველური  
ისტორიები. ისინი, ვინც ესაიას მონაკვეთში ეცემიან, უარყოფენ იმ წესს, რომელიც  
მიუთითებს, რომ წინასწარმეტყველური ისტორიის გასაგებად უნდა ეძიო ეს ხაზი „აქ  
ცოტათი და იქ ცოტათი“. უფლის სიტყვა, რომელმაც წარმოშვა გამოცდა და რომელიც  
მათ უარყვეს, იყო წინასწარმეტყველური ხაზების აქედან და იქიდან შერჩევის მეთოდი,  
და შემდეგ ამ შერჩეულ წინასწარმეტყველური ისტორიის ერთ-ერთი ხაზის იმ სხვა  
წინასწარმეტყველური ისტორიის ხაზებთან პარალელურად მოთავსება, რომლებიც

იმავე თემას ეხება. ამგვარად ხაზის ხაზზე დადების მცდელობის წარმატება დამოკიდებულია წინასწარმეტყველური განმარტების ჭეშმარიტი წესების გამოყენებაზე. ეს წესები, რომლებიც „მცნებებია“, ასევე ერთად უნდა იქნეს შეკრებილი, და ისინი ბიბლიაში აქა-იქ მოიპოვება. ესაიას ქალწულები, რომლებიც ამ გამოცდას ვერ უძლებენ, ასე იქცევიან იმიტომ, რომ ივიწყებენ უმთავრესს, რაც არავითარ შემთხვევაში არ უნდა დავიწყებოდეთ, კერძოდ კი იმას, რომ ისტორია მეორდება.

„არაფერი გვაქვს მომავალთან დაკავშირებით საშიში, გარდა იმისა, თუ დავივიწყებთ გზას, რომლითაც უფალი გვიძღოდა, და მის მოძღვრებას ჩვენს წარსულ ისტორიაში.“ სიცოცხლის ჩანახატები, 196.

ღმერთი არ არის არეულობის ავტორი, და ამ ფაქტის საყრდენი ის არის, რომ ბიბლიაში ყოველი წინასწარმეტყველი ერთსა და იმავე წინასწარმეტყველურ ხაზს ამოიცნობს. ისინი ყველანი ამ ხაზზე ერთსა და იმავე მოვლენებს არ ხედავენ, მაგრამ ეს ყოველთვის სამყაროს დასასრულის მოვლენათა ერთი და იგივე ხაზია. ეს არის ის მოვლენები, რომლებსაც მივყავართ მადლის დროის დახურვამდე, რასაც მოსდევს შვიდი უკანასკნელი წყლული, რომელიც ქრისტეს მეორედ მოსვლით სრულდება. ერთი წინასწარმეტყველის ოქროსი შეიძლება ეხებოდეს ღვთის ერთგულ ხალხს ისტორიის ამ ხაზში, მაგრამ სხვა წინასწარმეტყველის მოწმობა შეიძლება იყოს ღვთის ურჩი ხალხის შესახებ, ან ამერიკის შეერთებული შტატების, ვატიკანის, გაერთიანებული ერების ორგანიზაციის, მიწის ვაჭრების ან ისლამის შესახებ, მაგრამ ეს ყოველთვის ერთი და იგივე ხაზია.

მალაქიას ელიას უწყება, აგრეთვე გამოცხადების პირველი, მეთოთხმეტე და მეთვრამეტე თავებით წარმოდგენილი უწყებანი, და დანიელის მეთერთმეტე და მეორმეტე თავების უწყება, სწორედ ერთი და იგივე უწყებაა. ყველა ისინი ისტორიის ერთი და იგივე ხაზია, თუმცა თითოეულს ამ ამბავში თავისი განსაკუთრებული წვლილი შეაქვს.

რაც თითქმის საყოველთაოდ არასწორად ესმით იმ განსაკუთრებულ უწყებასთან დაკავშირებით, არის ის ფაქტი, რომ იგი მხოლოდ ადამიანური მადლის ჟამის დახურვის წინადამეს ეცხადება ღვთის ხალხს. ვიცით რა, რომ ეს განსაკუთრებული უწყება მუდამ აფრთხილებს მადლის ჟამის მოახლოებულ დახურვას, განვიხილავთ, შესაძლოა, ბიბლიაში მადლის ჟამის დახურვის ყველაზე მკაფიო ილუსტრაციას.

უსამართლო კვლავ უსამართლოდ მოიქცეს; და ბილწი კვლავ ბილწად დარჩეს; და მართალი კვლავ სიმართლით იაროს; და წმიდა კვლავ წმიდა იყოს. გამოცხადება 22:11.

სანამ განსაცდელის დროის დასასრული ზემოთ, ზეციურ საწმიდარში, მეთერთმეტე მუხლის სიტყვებით გამოცხადდება, გამოცხადების წიგნიდან უნდა მიეცეს განსაკუთრებული გამაფრთხილებელი წინასწარმეტყველური უწყება, რომელიც ღვთის მსახურთათვის არის ბეჭედახსნილი.

და მითხრა მე: ნუ დაბეჭდავ ამ წიგნის წინასწარმეტყველების სიტყვებს, რადგან ჟამი ახლოს არის. უსამართლომ კვლავ უსამართლოდ იმოქმედოს; და უწმინდურმა კვლავ უწმინდურად დარჩეს; და მართალმა კვლავ მართალი იყოს; და წმიდამ კვლავ წმიდა იყოს. გამოცხადება 22:10, 11.

ღვთის ერმა შვიდი უკანასკნელი წყლულის წინ უნდა იცნოს განსაკუთრებული წინასწარმეტყველური უწყება. როდესაც „ჟამი ახლოსაა“, უნდა გაიხსნას ამ დრომდე დაბეჭდილი „ამ წიგნის წინასწარმეტყველება“ (გამოცხადების წინასწარმეტყველება). გამოცხადების წიგნში ერთადერთი წინასწარმეტყველება, რომელიც დაბეჭდილი იყო, არის შვიდი ქუხილის წინასწარმეტყველება.

და ვიხილე სხვა ძლიერი ანგელოზი, ზეციდან ჩამომავალი, ღრუბლით შემოსილი; და ცისარტყელა იყო მის თავზე, და მისი სახე იყო როგორც მზე, და მისი ფეხები — როგორც ცეცხლის სვეტები; და ხელში ეჭირა პატარა გახსნილი წიგნი; და თავისი მარჯვენა ფეხი ზღვაზე დადგა, ხოლო მარცხენა — მიწაზე, და შესძახა დიდი ხმით, როგორც ლომი ბრდღვინავს; და როდესაც შესძახა, შვიდმა ქუხილმა წარმოთქვა თავისი ხმები. და როდესაც შვიდმა ქუხილმა წარმოთქვა თავისი ხმები, მე დავაპირე დაწერა; და მოვისმინე ხმა ზეციდან, რომელიც მეუბნებოდა: დაბეჭდე ის, რაც შვიდმა ქუხილმა წარმოთქვა, და ნუ დაწერ მას. გამოცხადება 10:1–4.

ადამიანის გამოცდის ვადის დასრულებამდე ცოტა ხნით ადრე, როდესაც „ჟამი ახლოს არის“, მოხდება ბიბლიის განსაკუთრებული ჭეშმარიტების ბეჭდის ახსნა, რომელიც გამოავლენს „რაც მალე უნდა მოხდეს“. გამოცხადების მეათე თავის ძლიერი ანგელოზი არის იესო ქრისტე, რომელმაც ლომივით შეჰლაღადა.

„ძლევამოსილი ანგელოზი, რომელმაც იოანეს დამოძღვრა, სხვა არავინ იყო, თუ არა იესო ქრისტე. ის, რომ მან თავისი მარჯვენა ფეხი ზღვაზე დადგა, ხოლო მარცხენა — ხმელეთზე, ცხადყოფს იმ როლს, რომელსაც იგი ასრულებს სატანასთან დიდი ბრძოლის დასკვნით სცენებში. ეს მდგომარეობა აღნიშნავს მის უზენაეს ძალაუფლებასა და ხელმწიფებას მთელ დედამიწაზე. ეს ბრძოლა საუკუნიდან საუკუნემდე სულ უფრო მძაფრი და შეურიგებელი ხდებოდა და ასე გაგრძელდება კიდევ საბოლოო სცენებამდე, როდესაც ბნელეთის ძალთა ოსტატურად წარმართული მოქმედება თავის მწვერვალს მიაღწევს. სატანა, ბოროტ ადამიანებთან შეერთებული, მოატყუებს მთელ მსოფლიოსა და იმ ეკლესიებს, რომლებიც არ იღებენ ჭეშმარიტების სიყვარულს. მაგრამ ძლევამოსილი ანგელოზი ყურადღებას მოითხოვს. იგი ხმამაღლა ღაღადებს. მან უნდა უჩვენოს თავისი ხმის ძალა და ხელმწიფება მათ, ვინც სატანასთან შეერთდა, რათა ჭეშმარიტებას წინ აღუდგეს.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ბოლოს „ეკლესიები“, რომლებსაც „სატანა“ აცდუნებს, ცდუნდებიან იმიტომ, რომ არ მიიღეს „ჭეშმარიტების“ სიყვარული. სიტყვა „ჭეშმარიტება“ მეორე თესალონიკელთა იმ მონაკვეთში, რომელსაც და უაითმა ახლახან მიუთითა, არის ძირითადი ბერძნული სიტყვა, რომელიც ნაწარმოებია ებრაული სიტყვისაგან, თარგმნილი როგორც „ჭეშმარიტება“, რომელიც შედგება სამი ებრაული ასოსაგან და წარმოადგენს ალფასა და ომეგას. არსებობს თუ არა რაიმე ბიბლიური მტკიცებულება, რომ პირველი ხსენების

წესთან დაკავშირებული ჭეშმარიტება, რომელიც ქრისტეს ხასიათის ერთ თვისებას წარმოადგენს, არის სწორედ ის ჭეშმარიტება, რომელიც უარყოფილია და, შესაბამისად, წარმოშობს ძლიერ ცდუნებას?

ხოლო გვედრებით თქვენ, ძმანო, ჩვენი უფლის იესო ქრისტეს მოსვლის გამო და მასთან ჩვენი შეკრების გამო, რათა მალე არ შეიძრათ გონებით და არც შეძრწუნდეთ, არც სულით, არც სიტყვით, არც ვითომ ჩვენგან გამოგზავნილი წერილით, თითქოს ქრისტეს დღე უკვე დამდგარიყოს. ნურავინ გაცდუნებთ ვერანაირი სახით, რადგან ის დღე არ დადგება, თუ ჯერ განდგომილება არ მოვა და არ გამოცხადდება კაცი ცოდვისა, ძე დაღუპვისა, რომელიც ეწინააღმდეგება და აღიმალლებს თავს ყოველივეზე, რასაც ღმერთი ეწოდება ან თავყვანს სცემენ, ისე რომ იგი, ვითარცა ღმერთი, დაჯდება ღვთის ტაძარში და თავის თავს აჩვენებს, რომ ღმერთია. ნუთუ არ გახსოვთ, რომ, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, ამას გეუბნებოდით? და ახლა იცით, რა აკავებს მას, რათა თავის დროზე გამოცხადდეს. რადგან ურჯულოების საიდუმლო უკვე მოქმედებს; მხოლოდ ის, ვინც ახლა აკავებს, გააგრძელებს შეკავებას, ვიდრე გზიდან არ იქნეს აღებული. და მაშინ გამოცხადდება ის ურჯულო, რომელსაც უფალი მოსპობს თავისი პირის სულით და გაანადგურებს თავისი მოსვლის ბრწყინვალეობით: ის, რომლის მოსვლაც სატანის მოქმედებით არის, ყოველგვარი ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით, და ყოველი უსამართლო საცდურით მათში, ვინც იღუპებიან, რადგან არ შეიწყნარეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა გადარჩენილიყვნენ. და ამის გამო ღმერთი მოუვლენს მათ ძლიერ ცდომილებას, რათა ირწმუნონ სიცრუე, რათა დაისაჯოს ყველა, ვინც არ ირწმუნა ჭეშმარიტება, არამედ უსამართლობაში ჰპოვა სიამოვნება. 2 თესალონიკელთა 2:1-12.

თესალონიკელთა ამ მონაკვეთის ხშირად შეხებიან „ჰაბაკუკის ცხრილებში“, ამიტომ ამ ეტაპზე მხოლოდ მოკლე შენიშვნას გავაკეთებთ. რასაც და უაიტი „სატანის საოცარ მოქმედებას“ უწოდებს, პავლესთან არის „სატანის მოქმედება მთელი ძალით, ნიშნებითა და ცრუ სასწაულებით“. ის მომატყუებელი მოქმედება, რომელსაც და უაიტი და პავლე მიუთითებენ, იწყება შეერთებულ შტატებში კვირის კანონის დაწესებისას.

„ღვთის კანონის დარღვევით პაპობის ინსტიტუტის განმამტკიცებელი დადგენილებით, ჩვენი ერი სიმართლისაგან სრულად განეყოფა. როცა პროტესტანტიზმი უფსკრულზე გადაჰიმავს თავის ხელს, რათა რომაული ძალის ხელი ჩასჭიდოს; როცა იგი უფსკრულს გადასწვდება, რათა სპირიტიზმს ხელები ჩაუჭიდოს; როცა ამ სამმაგი კავშირის ზემოქმედებით ჩვენი ქვეყანა, როგორც პროტესტანტული და რესპუბლიკური მმართველობა, უარყოფს თავისი კონსტიტუციის ყოველ პრინციპს და შექმნის პირობებს პაპისტური სიცრუეებისა და ცთუნებების გავრცელებისთვის, მაშინ გვეცოდინება, რომ სატანის საკვირველი მოქმედების დრო დადგა და აღსასრული ახლოსაა.“ Testimonies, ტომი 5, 451.

თესალონიკელთა ამ მონაკვეთში, რომელსაც ჩვენ განვიხილავთ, პავლე სამყაროს დასასრულის ჟამინდელ პაპს ოთხი სხვადასხვა ტერმინით განსაზღვრავს. პაპი არის „ცოდვის კაცი“, იგი არის „წარწყმედის ძე“, იგი არის „ურჯულოების საიდუმლო“ და

„ის ბოროტი“. ამ ოთხი სახელწოდების გარდა, პავლე პაპის რამდენიმე სხვა ნიშანსაც გვაწვდის, რადგან გვაუწყებს, რომ პაპი (რომელიც პავლეს დღეებში ჯერ კიდევ მომავალს ეკუთვნოდა) „თავის დროს გამოცხადდებოდა“.

პაპი „გამოცხადდებოდა თავის ჟამს“, და უმკაფიოესი ბიბლიური მტკიცებულება — თუმცა ეს სულაც არ არის ერთადერთი ბიბლიური ჭეშმარიტება — უმკაფიოესი ბიბლიური ჭეშმარიტება იმისა, რომ რომის ეკლესიის პაპი ბიბლიური წინასწარმეტყველების ანტიქრისტეა, დამყარებულია ბიბლიაში არსებულ შვიდ განსხვავებულ და პირდაპირ მითითებაზე, რომლებიც განსაზღვრავს იმ „ჟამს“, როცა პაპობა იბატონებდა დედამიწაზე — სწორედ იმ „ჟამს“, რომელსაც კაცობრიობა ბნელ საუკუნეებს უწოდებს. ბიბლია პაპს პაპობად ამხელს იმით, რომ განმეორებით მიუთითებს „ჟამის“ ზუსტ პერიოდზე — 538 წლიდან 1798 წლამდე — როცა პაპობა იბატონებდა ქვეყანაზე. პავლემ თქვა, რომ იგი გამოცხადდებოდა თავის ჟამს.

პავლემ მიუთითებს, რომ სწორედ პაპია ის, „რომელიც ეწინააღმდეგება და მაღლდება ყოველივეზე, რაც ღმერთად იწოდება ან თაყვანისცემის საგანია; ისე, რომ იგი, როგორც ღმერთი, ზის ღვთის ტაძარში და თავს ღმერთად წარმოაჩენს.“ სხვა საკითხებთან ერთად, ეს მიუთითებს, რომ ბიბლიური წინასწარმეტყველების ანტიქრისტე რელიგიური სიმბოლოა. იგი არ არის ჰიტლერის მსგავსი, ან ალექსანდრე მაკედონელის მსგავსი. ეს კიდევ უფრო ზუსტად განსაზღვრავს პაპის იდენტიფიკაციას, რადგან იგი უბრალოდ რელიგიური ტირანი კი არ არის, არამედ რელიგიური ტირანია, რომელიც აცხადებს, რომ ღვთის ტაძრის შიგნით იმყოფება. ანტიქრისტე აცხადებს, რომ ქრისტიანული ეკლესიის შიგნით ზის.

პავლესა და დანიელის თანახმად, როცა პაპი თავის მიერ აღიარებულ ქრისტიანულ ეკლესიაში იმყოფება, იგი ავლენს სატანის ხასიათს, რომელსაც სურდა დამჯდარიყო ღვთის ტახტზე და ამაღლებულიყო ყოველივეზე მეტად. ვამბობ პავლე და დანიელი, რადგან ბიბლიის კომენტატორთა უმრავლესობა აღიარებს, რომ როცა პავლე აჩვენებს, ერთ-ერთი მახასიათებელი პაპისა ის არის, რომ იგი სრული ნარცისისტია, პავლე უბრალოდ ციტირებდა დანიელის მიერ პაპის აღწერას დანიელის წიგნის მეთერთმეტე თავში, სადაც დანიელი ასე წერს:

„ხოლო მეფე მოიქცევა თავისი ნებით; და აღიმალღებს თავს, და განადიდებს თავს ყოველ ღმერთზე მეტად, და საკვირველ სიტყვებს იტყვის ღმერთთა ღმერთის წინააღმდეგ, და წარმატებული იქნება, ვიდრე აღსრულდებოდეს რისხვა; რადგან რაც განჩინებულია, აღსრულდება.“ დანიელი 11:36.

როდესაც პავლე მიმართავს პაპის ნარცისულ ხასიათს, იგი დანიელის მუხლს პარაფრაზულად გადმოსცემს და აცხადებს, რომ სწორედ პაპია ის, ვინც „ეწინააღმდეგება და აღიმალღებს თავს ყოველივეზე, რაც ღმერთად იწოდება ან თაყვანისცემის საგანია; ისე, რომ იგი, როგორც ღმერთი, ზის ღვთის ტაძარში და თავს წარმოაჩენს, თითქოს ღმერთი იყოს.“ დანიელის ის მუხლი, რომელიც პაპობის ხასიათს განსაზღვრავს, ასევე მიუთითებს „დროზე“, რომელიც განკუთვნილი იყო იმისთვის, რომ „გამოევლინა“, რომ პაპობა ანტიქრისტე იყო, რადგან იგი აღნიშნავს, რომ პაპობა

„იღვაწებს წარმატებით“, ვიდრე „რისხვა აღსრულდებოდეს.“

„რისხვა“ დასრულდა 1798 წელს; ამიტომ დანიელი ამ მუხლში (თუმცა ეს არ არის დანიელისა და გამოცხადების წიგნებში იმ შვიდ პირდაპირ ადგილთაგან ერთ-ერთი, სადაც 1260-წლიანი ისტორიაა მოხსენიებული) მაინც პირდაპირ მიუთითებს პაპის ძალაუფლებაზე და აღნიშნავს, რომ მან მიიღო „სასიკვდილო ჭრილობა“, როგორც ამას იოანე უწოდებს, 1798 წელს. ამგვარად, ეს მუხლი მიუთითებს პაპის მმართველობის პერიოდის დასასრულს, თუმცა არ განსაზღვრავს ამ მმართველობის ხანგრძლივობას.

ამ მონაკვეთში პავლე ასევე ასახელებს ძალას, რომელიც პაპობას შეაკავებდა, რათა მას 538 წელს მსოფლიოზე კონტროლი არ მოეპოვებინა, როდესაც თქვა, რომ თესალონიკელებმა, რომელთაც იგი სწერდა, ეს განსაკუთრებული ჭეშმარიტება უკვე იცოდნენ. მან დასვა კითხვა: „არ გახსოვთ, რომ, როცა ჯერ კიდევ თქვენთან ვიყავი, ამას გეუბნებოდით?“ იგი შეახსენებს მათ, რომ მათ უკვე იცოდნენ „რა აკავებს“ (ანუ, რა ზღუდავს) პაპობას, ვიდრე იგი „თავის დროზე გამოცხადდებოდეს“. ძალა, რომელიც წინ უსწრებდა პაპობას და უშლიდა ხელს მას მსოფლიოზე კონტროლის მოპოვებაში, იყო ის ძალა, რომელიც მსოფლიოს აკონტროლებდა მაშინ, როცა პავლემ ეს წერილი დაწერა. ეს იყო წარმართული რომი. პავლემ დაწერა, რომ წარმართული რომი „გზიდან უნდა ყოფილიყო აღებული“, რათა პაპობას მსოფლიოზე კონტროლი მოეპოვებინა.

სწორედ ამ გაგებამ მიიყვანა უილიამ მილერი იმ დასკვნამდე, რომ ძალა, რომელიც დანიელის წიგნში „ყოველდღიურად“ არის სიმბოლიზებული, წარმართული რომი იყო. ადვენტიზმი აღიარებს, რომ უილიამ მილერის ყველა წინასწარმეტყველური შეხედულების სტრუქტურა, და შესაბამისად თვით ეს შეხედულებებიც, დაფუძნებული იყო მის მიერ დანიელისა და გამოცხადების წიგნების გაგებაზე, და რომ ეს ორი წიგნი ეხება წარმართული რომისა და საპაპო რომის ორ გამაპარტახებელ ძალას. თესალონიკელთა მიმართ ეპისტოლის იმ მონაკვეთში მილერმა, რომელსაც უკვე იცოდა (როგორც მის დღეებში ყოველმა პროტესტანტმა იცოდა), რომ პაპი ანტიქრისტე იყო, როცა გააცნობიერა, რომ წარმართული რომი იყო ის ისტორიული ძალა, რომელიც წინ უძღოდა საპაპო მმართველობას, და რომ პავლემ განაცხადა, წარმართული რომი წინასწარ უნდა აღებულიყო გზიდან, ვიდრე პაპობა დედამიწის ტახტზე აღზევდებოდა, მაშინ ეს დააკავშირა დანიელის წიგნთან და „ყოველდღიურთან“, სადაც სამჯერ არის მითითებული, რომ ყოველდღიური უნდა „აღებულიყო“, ვიდრე პაპობა მსოფლიოზე კონტროლს მოიპოვებდა. პავლეს მოწმობამ მილერს მისცა საშუალება დაენახა, რომ წარმართული რომი იყო დანიელის „ყოველდღიური“, და ამის შემდეგ მან შეძლო ეცნო, რომ დანიელის ორი გამაპარტახებელი ძალა წარმართული და საპაპო რომი იყო. ეს ჭეშმარიტება წარმოადგენს მილერიტული მოძრაობის საფუძველს. ადვენტიზმი დღეს უეჭველად უარყოფს მილერის ნაშრომს, მაგრამ მათ მაინც ესმით, რომ მილერის მიერ დანიელში „ყოველდღიურის“ გაგების განვითარების ამ მიმოხილვით დასტურდება, რომ ძალა, რომელიც, როგორც პავლე ამბობს, „აკავებს“ საპაპო ძალის აღზევებას, ვიდრე თავად არ იქნება გზიდან აღებული, წარმართული რომი იყო, და ეს არის მილერის აზროვნების სწორი ანალიზი ამ საკითხებზე.

თუ დანიელის წიგნში „მუდმივის“ ჭეშმარიტება იმგვარად იყო გაგებული, რომ იგი წარმართ რომს ნიშნავდა, რომელიც წინ უსწრებდა პაპური რომის სამეფოს, რომელსაც დანიელმა გაუდაბურების სისაძაგლედ წარმოაჩინა, მაშინ მილერს შეეძლო ეცნო ბიბლიური წინასწარმეტყველების სამეფოებთან დაკავშირებული წინასწარმეტყველური დროები; და როდესაც მისი გონება ამ ხედვების მიმართ გაიხსნა, მან შეკრიბა ჭეშმარიტებათა წყება, რომლებიც ადვენტიზმის საფუძვლებს წარმოადგენს. ეს ჭეშმარიტებები აღიბეჭდა 1843 და 1850 წლების პიონერული სქემების ორ დაფაზე. ეს ჭეშმარიტებები ადვენტიზმის საფუძველია და ისინი „დროის“ ცნობაზე იყო დაფუძნებული. ისტორია იმისა, თუ როდის დაიდო ეს საფუძვლები, ჰაბაკუკის დაფებზე ერთ-ერთი უმთავრესი განხილვის საგანია.

აბაკუმის ცხრილებში მითითებული არ არის ის, რომ დროის საფუძველზე დაფუძნებულმა საფუძვლებმა წარმოშვა ისეთი ნაგებობა, რომელიც უკანასკნელი თაობისათვის აუცილებელ ხედვას უზრუნველყოფს, რათა ამოეცნო, რომ არსებობდა ჭეშმარიტებები, რომლებიც საფუძვლებად იყო წარმოდგენილი. არსებობდა პირველი ჭეშმარიტება, რომელიც საფუძველში დადებული სრულიად პირველი ქვა იყო, მაგრამ დანიელის წიგნში „მუდმივი“ მილერის პირველი ჭეშმარიტება არ ყოფილა. ჭეშმარიტება, რომელიც უნდა ქცულიყო იმ საფუძვლის პირველ ქვად, რომლის ასაშენებლადაც მილერი იქნა აღმრული, იყო ლევიანთა ოცდამეექვსე თავის „შვიდი ჟამი“, მაგრამ „მუდმივის“ ჭეშმარიტების გარეშე მილერი ვერ ამოიცნობდა წინასწარმეტყველების იმ წყობას, რომლის ამოცნობაც მას ესაჭიროებოდა პირველი ანგელოზის უწყების წარმოსადგენად. მისი წყობა წინასწარმეტყველებას ორ გამაპარტახებელ ძალთა პერსპექტივაში აყენებდა. მილერი მიმართავდა გველეშაპს (წარმართული რომი) და მხეცს (პაპობა). მესამე ანგელოზი მიმართავს გველეშაპს (გაერთიანებული ერები), მხეცს (პაპობა) და ცრუწინასწარმეტყველს (ამერიკის შეერთებული შტატები).

თუ ვინმე მიიღებს მილერიტების მიერ ორ წმინდა პიონერულ დიაგრამაზე წარმოდგენილ ყველა დროის წინასწარმეტყველებას — არა ზოგიერთს, არამედ ყველას — მას თავად უნდა გამოეკვლია ეს ჭეშმარიტებები. როგორ შეძლებდით მათ მიღებას, თუ ისინი არასოდეს გამოგიკვლევიათ? თუ ის ადამიანები, რომლებიც იკვლევენ საფუძველმდებარე ჭეშმარიტებებს, საკუთარ პირად პასუხისმგებლობად აქცევენ ამ ჭეშმარიტებათა გამოცდას და შემდგომ იღებენ ყველა ამ ჭეშმარიტებას, მაშინ მათ კლდეზე აუშენებიათ და არა ქვიშაზე.

„დაე, ისინი, ვინც სიონის კედლებზე ღვთის გუშაგებად დგანან, იყვნენ ადამიანები, რომელთაც ხალხზე უწინ შეუძლიათ საფრთხეთა დანახვა,—ადამიანები, რომელთაც შეუძლიათ განასხვავონ ჭეშმარიტება და ცდომილება, სიმართლე და უსამართლობა.

„გაფრთხილება მოვიდა: არ უნდა იქნეს დაშვებული არაფერი, რაც შეარყევს იმ რწმენის საფუძველს, რომელზედაც ჩვენ ვაშენებთ მას შემდეგ, რაც უწყება მოვიდა 1842, 1843 და 1844 წლებში. მე ამ უწყებაში ვიყავი, და მას შემდეგ ყოველთვის ვიდექი ქვეყნიერების წინაშე, ერთგული იმ ნათლისა, რომელიც ღმერთმა მოგვცა.

ჩვენ არ ვაპირებთ ფეხის აღებას იმ საფუძვლიდან, რომელზედაც ისინი იქნა დადგმული, როცა დღითი დღე უფალს გულმოდგინე ლოცვით ვეძებდით, ნათლის ძიებაში. როგორ ფიქრობთ, განა შემდეგლო უარი მეთქვა იმ ნათელზე, რომელიც ღმერთმა მომცა? იგი უნდა იყოს უკუნითი კლდე. იგი ხელმძღვანელობდა მე მას შემდეგ, რაც მომეცა“. Review and Herald, April 14, 1903.

რათა მსმენელთ შემოღონ მილერიტა ისტორიის დროითი წინასწარმეტყველებების გაანალიზება, საჭიროა იმ ისტორიული პერიოდების განხილვისკენ მიმართული მოქმედება, რომლებიც ამ დროითი წინასწარმეტყველებებით არის წარმოდგენილი. ეს წარმოადგენს მოვლენების დროით ხაზზე გამოსახვის საქმეს. როდესაც წინასწარმეტყველების შემსწავლელი მიაღწევს კვლევის იმ დონეს, სადაც იგი განიხილავს ამ წინასწარმეტყველურ პერიოდებს, რომლებიც მილერიტებმა ბიბლიიდან გამოავლინეს და შემდგომ ისტორიულმა ჩანაწერმა დაადასტურა, იგი იმ მდგომარეობაში იქნება, რომ შეიცნოს: დროითი წინასწარმეტყველების დასაწყისში არსებული ისტორია სიმბოლურად წინასწარ სახავს იმავე წინასწარმეტყველების დასასრულის ისტორიას. ამგვარი ხედვის წერტილიდან შემსწავლელმა უნდა ისწავლოს, რომ ისტორია მეორდება. და, როდესაც ეს გაგება დამკვიდრებულია, მან ასევე უნდა დაინახოს, რომ იესო დასასრულს დასაწყისით ასახავს.

და იმ წინასწარმეტყველური ხაზიდან, რომელიც სამყაროს დასასრულს „ტაძრის შენებად“ წარმოგვიდგენს, შემსწავლელმა უნდა იცოდეს, რომ არსებობს საბოლოო ქვა, რომელიც ედება საძირკველზე აგებულ ტაძარს. მან უნდა დაინახოს, რომ ტაძრის ის საძირკველი, რომლის გამოჩენაშიც მილერი იქნა გამოყენებული (რომელიც წარმოადგენს იესო ქრისტეს, რადგან სხვა საფუძველი ვერავინ დადებს, გარდა იესო ქრისტისი), იყო წინასწარმეტყველურ დროზე აგებული საძირკველი. რადგან იესო დასასრულს დასაბამით ასახავს, შემსწავლელმა ასევე უნდა დაინახოს, რომ ქვის თავი, ტაძრის საბოლოო ქვა, საძირკველის პარალელი უნდა იყოს. მილერისთვის ტაძრის საძირკველი წინასწარმეტყველური დრო იყო, მაგრამ მიუხედავად ამისა, ეს საძირკველი იესო ქრისტე იყო.

ღვთის მიერ ჩემთვის მოცემული მადლის მიხედვით, როგორც ბრძენმა მთავარმა მშენებელმა, საფუძველი დავდე, ხოლო სხვა აშენებს მასზე. მაგრამ ყოველმა კაცმა იფრთხილოს, როგორ აშენებს მასზე. რადგან სხვა საფუძველის დადება არავის შეუძლია, გარდა იმისა, რომელიც უკვე დადებულია, და ეს არის იესო ქრისტე. 1 კორინთელთა 3:10, 11.

პავლე თავის საქმეს განაჩენს, როგორც ტაძრის აღმართვას, რომლის საძირკველი, ანუ დასაბამი, თავად მან ჩაყარა. იგი წარმართთა მოციქული იყო და გამოყენებულ იქნა ქრისტიანული ეკლესიის საძირკველის ჩასაყრელად. იმავე მონაკვეთში პავლე ასევე მიუთითებს, რომ ჩვენი სხეულები სულიწმიდის ტაძარია. არსებობს აგრეთვე სოლომონის ტაძარი და უდაბნოს სავანე, რომელთაც ყველას საძირკველი აქვთ, და ყოველივე ეს იესო ქრისტედ არის წარმოდგენილი. საძირკველი, რომლის აღმართვაშიც მილერი იქნა გამოყენებული, იყო ადვენტიზმის ტაძარი, და ამ ტაძრის საძირკველი უეჭველად იესო ქრისტეა; მაგრამ უფრო კონკრეტულად, ეს არის ტაძარი, რომელიც

აღიმართება სულიერი და წინასწარმეტყველური მასალებით.

ამრიგად, თავქვა ასევე უნდა იყოს იესო ქრისტე; თუმცა თავქვა ასევე უნდა მოიცავდეს უმთავრეს წინასწარმეტყველურ წესს, რადგან მილერს მიეცა წესთა ერთობლიობა, რომელიც შეიცავდა მილერიტთა უმთავრეს წესს — „ერთი დღე ერთი წლისთვის“ პრინციპს. ამ წესის გარეშე არ არსებობს დროის წინასწარმეტყველების ცნობა და, მაშასადამე, არ არსებობს საფუძველი. დასასრულს უნდა არსებობდეს შესაბამისი ანალოგი, რომელიც წარმოადგენს იესო ქრისტეს (საფუძველს) და რომელიც წესთა ერთობლიობის ფარგლებში არის უმთავრესი წესი, ამ წესთა ერთობლიობა კი ამკვიდრებს იესო ქრისტეს გამოცხადებას. ეს წესი, ცხადია, არის „პირველი მოხსენიების“ წესი, რომელიც წარმოადგენს ქრისტეს ხასიათის იმ თვისებას, რომელიც დასაწყისიდანვე განსაზღვრავს დასასრულს.

2 თესალონიკელთა მიმართ წერილში ისინი, რომლებმაც არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული, რათა გადარჩენილიყვნენ, უარყვეს ჭეშმარიტება, როგორც ეს წარმოდგენილია ბერძნული სიტყვით, რომელიც მომდინარეობს ებრაული სიტყვისგან, შექმნილის სამი ასოთი, რომელიც ძველ აღთქმაში ითარგმნება როგორც „ჭეშმარიტება“. ის ჯგუფი, რომელიც ძლიერ ცდომილებას იღებს, რადგან სიცრუეს ირწმუნა, უარს ამბობს ძველ ბილიკებზე დაბრუნებაზე, ადვენტიზმის საფუძვლებზე, როგორც ეს გამოსახულია ორ წმიდა სქემაზე. ამრიგად, იმ მონაკვეთში, რომელსაც უკვე გარკვეული ხანია განვიხილავთ, ნათქვამია:

„ძლიერი ანგელოზი, რომელმაც იოანეს მომღვრება მისცა, სხვა არავინ იყო, თუ არა იესო ქრისტე. მისი მარჯვენა ფეხის ზღვაზე, ხოლო მარცხენის ხმელეთზე დადგმა აჩვენებს იმ როლს, რომელსაც იგი ასრულებს სატანასთან დიადი ბრძოლის დასკვნით სცენებში. ეს მდგომარეობა ნიშნავს მის უზენაეს ძალასა და ხელისუფლებას მთელ დედამიწაზე. ბრძოლა საუკუნიდან საუკუნემდე უფრო ძლიერდებოდა და უფრო მიზანმიმართული ხდებოდა, და ასე გაგრძელდება კიდევ დასკვნით სცენებამდე, როდესაც ბნელეთის ძალთა ოსტატური მოქმედება თავის მწვერვალს მიაღწევს. სატანა, ბოროტ ადამიანებთან გაერთიანებული, მოატყუებს მთელ მსოფლიოს და იმ ეკლესიებს, რომლებიც ჭეშმარიტების სიყვარულს არ იღებენ. მაგრამ ძლიერი ანგელოზი ყურადღებას მოითხოვს. იგი ხმამაღლა ღაღადებს. მან თავისი ხმის ძალა და ხელისუფლება უნდა უჩვენოს მათ, ვინც სატანასთან შეერთდნენ ჭეშმარიტების წინააღმდეგ საბრძოლველად.“ The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 971.

ამ წინარე მონაკვეთში „ეკლესიები, რომელთაც არ მიიღეს ჭეშმარიტების სიყვარული“, არიან დანიელისა და მათეს ბოროტი და უგუნური ქალწულნი, რომელთაც ამოსი 8:12 ასე განსაზღვრავს: ისინი დაიწყებენ ღვთის საბოლოო გამაფრთხილებელი უწყების მიებას მაშინ, როცა უკვე გვიანი იქნება. გვიანი იქნება, რადგან მათ დაიჯერეს სიცრუე ადვენტიზმის საფუძვლების შესახებ. ადვენტიზმმა პირველად დაიწყო იმ სიცრუის შეთვისება 1863 წელს, და მას შემდეგ მისი გზა განუხრელად დაღმასვლითი იყო.

რაც ახლა უნდა დავწერო, სრულიად სუბიექტურია, ვფიქრობ; მაგრამ 1863 წლიდან მოყოლებული, რა ახალი წინასწარმეტყველური ნათელი შემოიტანა ადვენტიზმში?

ელენ უაიტი ჯონსისა და ვაგონერის 1888 წლის უწყების შესახებ ამბობს, რომ ეს იყო ის უწყება, რომელსაც თავად იგი წლების განმავლობაში ქადაგებდა. მათი უწყება შესაძლოა 1888 წელს ადვენტიზმისათვის ახალად და შემადრწუნებლად ჟღერდა, მაგრამ ეს სიახლე და ეს შოკი წარმოქმნილი იყო არა ახალი უწყებით, არამედ იმ სიბრძნით, რომელიც 1863 წლიდან მოყოლებული ღვთის ხალხზე მკვიდრდებოდა.

ელენ უაითმა ადვენტიზმი 1863 წლამდე ლაოდიკეის მდგომარეობაში მყოფად განსაზღვრა; მაშასადამე, ლაოდიკეის სიბრძნე უკვე 1863 წლამდე იჭრებოდა ადვენტიზმში, ხოლო 1863 წელს ეკლესიამ ოფიციალურად გვერდზე გადადო ლევიანთა ოცდამეექვსე თავში მოცემული „შვიდი ჟამის“ შესახებ ჭეშმარიტება, რომელიც სწორედ ის პირველი „დროის წინასწარმეტყველება“ იყო, რაც მილერმა აღმოაჩინა. 1863 წლის შემდეგ ადვენტიზმში არავითარი წინასწარმეტყველური ნათელი არ გამოვლენილა! რა შეიცვალა?

ტაძრის საფუძვლის პირველივე ქვა, რომელიც წინასწარმეტყველურ დროზე იყო აშენებული და იესო ქრისტეს წარმოადგენდა, ადვენტიზმმა 1863 წელს გადადო. პირველი ქვა, რომელიც მილერმა ჩადო დროის საფუძველზე დაფუძნებულ ტაძრის საძირკველში, როგორც იგი დანიელში იყო წარმოდგენილი ქრისტეს მიერ, რომელმაც საკუთარი თავი პალმონად, „საოცარ მთვლელად“, გამოაცხადა, უარყოფილ იქნა და გვერდზე გადაიდო. ის პირველივე ქვა, რომელიც მილერმა აღმოაჩინა...

„უარყოფილი ქვის შესახებ წინასწარმეტყველების მოხმობით ქრისტემ მოიხსენია ისრაელის ისტორიაში მომხდარი ნამდვილი შემთხვევა. ეს შემთხვევა დაკავშირებული იყო პირველი ტაძრის შენებასთან. თუმცა მას განსაკუთრებული მიმართება ჰქონდა ქრისტეს პირველი მოსვლის ჟამს და განსაკუთრებული ძალით უნდა ემოქმედა იუდეველებზე, იგი ჩვენთვისაც შეიცავს გაკვეთილს. როდესაც სოლომონის ტაძარი შენდებოდა, კედლებისა და საძირკვლისათვის განკუთვნილი უზარმაზარი ქვები მთლიანად მზადდებოდა ქვის საბადოში; როდესაც ისინი სამშენებლო ადგილზე მიჰქონდათ, მათზე აღარავითარი იარაღი არ უნდა გამოყენებულიყო; მუშებს მხოლოდ მათი თავიანთ ადგილას მოთავსება ევალებოდათ. საძირკვლისათვის მოტანილ იქნა ერთი უჩვეულო ზომისა და თავისებური ფორმის ქვა; მაგრამ მუშებმა მისთვის ადგილი ვერ იპოვეს და არ მიიღეს იგი. მათთვის ის გამაღიზიანებელი იყო, რადგან უმოქმედოდ ეგდო გზაზე. დიდი ხნის განმავლობაში იგი უარყოფილ ქვად რჩებოდა. მაგრამ როდესაც მშენებლები კუთხის ქვის დადებას შეუდგნენ, დიდხანს ეძებდნენ ქვას, რომელიც იქნებოდა საკმარისი ზომისა და სიმტკიცის, და სათანადო ფორმის, რათა დაეკავებინა სწორედ ის განსაკუთრებული ადგილი და ეტვირთა ის დიდი სიმძიმე, რომელიც მასზე უნდა დამყარებულიყო. ამ მნიშვნელოვან ადგილას უგუნური არჩევანის შემთხვევაში მთელი შენობის უსაფრთხოება საფრთხეში ჩავარდებოდა. მათ უნდა ეპოვათ ქვა, რომელსაც შეეძლებოდა მზის, ყინვისა და ქარიშხლის ზემოქმედების გაძლება. სხვადასხვა დროს არაერთი ქვა იყო არჩეული, მაგრამ უზარმაზარი სიმძიმეების ზეწოლის ქვეშ ისინი ნამსხვრევებად იქცეოდნენ. სხვები ვერ უძლებდნენ ატმოსფერული პირობების მოულოდნელი ცვლილებების გამოცდას. მაგრამ ბოლოს ყურადღება მიაქციეს იმ ქვას, რომელიც ასე დიდხანს იყო

უარყოფილი. იგი ჰაერს, მზესა და ქარიშხალს იყო მინდობილი, და მაინც უმცირესი ბზარიც არ აღმოაჩნდა. მშენებლებმა ეს ქვა გამოიკვლიეს. მან ყოველი გამოცდა გადაიტანა, გარდა ერთისა. თუ იგი ძლიერი ზეწოლის გამოცდასაც გაუძლებდა, მათ გადაწყვიტეს, მიეღოთ იგი კუთხის ქვად. გამოცდა ჩატარდა. ქვა მიღებულ იქნა, მიიტანეს მისთვის განკუთვნილ ადგილას და აღმოჩნდა, რომ იგი ზუსტად ერგებოდა. წინასწარმეტყველურ ხილვაში ესაიას ეჩვენა, რომ ეს ქვა ქრისტეს სიმბოლო იყო. იგი ამბობს:“

„გააწმიდეთ თვით უფალი ცაბათით; და იგი იყოს თქვენი შიში, და იგი იყოს თქვენი ძრწოლა. და იგი იქნება საწმიდრად; მაგრამ ორივე სახლს ისრაელისას — დაბრკოლების ქვად და საცთურის კლდედ, იერუსალიმის მკვიდრთათვის — მახედ და ხაფანგად. და მრავალნი მათ შორის წაიბორძიკებენ, და დაეცემიან, და შეიმუსრებიან, და გაებმებიან, და შეპყრობილ იქნებიან.“ წინასწარმეტყველურ ხილვაში პირველი მოსვლის ჟამამდე წაყვანილს, წინასწარმეტყველს ეუწყა, რომ ქრისტეს უნდა ეტვირთა ისეთი გამოცდანი და განსაცდელები, რომელთა სიმბოლოც იყო სოლომონის ტაძარში მთავარი კუთხის ქვისადმი მოპყრობა. „ამიტომ ასე ამბობს უფალი ღმერთი: აჰა, ვდებ სიონში საძირკვლად ქვას, გამოცდილ ქვას, ძვირფას კუთხის ქვას, მტკიცე საფუძველს; მორწმუნე არ იჩქარებს.“ ესაია 8:13–15; 28:16.

„უსაზღვრო სიბრძნით ღმერთმა აირჩია საძირკვლის ქვა და თავადვე დადო იგი. მან უწოდა მას „მტკიცე საფუძველი“. მთელ სამყაროს შეუძლია მასზე დააწყოს თავისი ტვირთი და მწუხარება; იგი ყოველივეს გაუძლებს. სრული უსაფრთხოებით შეუძლიათ მასზე აშენება. ქრისტე არის „გამოცდილი ქვა“. ვინც მას ენდობა, მათ იგი არასოდეს გაუცრუებს იმედს. მან ყოველგვარი გამოცდა იტვირთა. მან აიტანა ადამის დანაშაულის სიმძიმე და მისი შთამომავლობის დანაშაულიც, და გამოვიდა ბოროტების ძალებზე უმეტესად მძლეველად. მან იტვირთა ყოველი მონანიე ცოდვილის მიერ მასზე დადებული ტვირთი. ქრისტეში დამნაშავე გულმა შვება ჰპოვა. იგი არის მტკიცე საფუძველი. ყველა, ვინც მასზე ამყარებს თავის იმედს, სრულ უსაფრთხოებაში განისვენებს.“

ესაიას წინასწარმეტყველებაში ქრისტე გამოცხადებულია როგორც მტკიცე საფუძველი და აგრეთვე საცდურ ქვა. მოციქული პეტრე, სულიწმიდის შთაგონებით წერილობით, აშკარად გვიჩვენებს, ვისთვის არის ქრისტე საფუძვლის ქვა და ვისთვის — შეურაცხყოფის კლდე:

„თუ მართლაც გიგემიათ, რომ უფალი კეთილია. ვისთანაც მოდიხართ, როგორც ცოცხალ ქვასთან, ადამიანთაგან უარყოფილთან, მაგრამ ღვთის მიერ რჩეულთან და ძვირფასთან, თქვენც, როგორც ცოცხალი ქვები, აიშენებით სულიერ სახლად, წმიდა სამღვდელოებად, რათა შესწიროთ სულიერი მსხვერპლნი, იესო ქრისტეს მიერ ღვთისთვის სათნო. ამიტომაც წერილში ნათქვამია: აჰა, ვდებ სიონში უმთავრეს ქვაკუთხედს, რჩეულს, ძვირფასს; და ვინც მას ირწმუნებს, არ შერცხვება. მაშ, თქვენთვის, რომელნიც გწამთ, იგი ძვირფასია; ხოლო ურჩთათვის — ქვა, რომელიც მშენებლებმა უარყვეს, სწორედ იგი გახდა კუთხის თავი, და დაბრკოლების ქვა და საცთურის კლდე მათთვის, რომელნიც სიტყვაზე ბრკოლდებიან, რადგან ურჩნი

არიან.“ 1 პეტრე 2:3–8.

„მორწმუნეთათვის ქრისტე არის მტკიცე საფუძველი. ესენი არიან ისინი, ვინც კლდეს ეცემიან და იმსხვრევიან. აქ წარმოდგენილია ქრისტესადმი დამორჩილება და მისდამი რწმენა. კლდეს დაცემა და დამსხვრევა ნიშნავს, უარი ვთქვათ ჩვენს საკუთარ სიმაართლეზე და მივიდეთ ქრისტესთან ბავშვის სიმდაბლით, ვინაიით ჩვენი ცოდვანი და ვირწმუნოთ მისი მპატიებელი სიყვარული. ასევე, რწმენითა და მორჩილებით ვაშენებთ ქრისტეზე, როგორც ჩვენს საფუძველზე.“

„ამ ცოცხალ ქვაზე იუდეველებსაც და წარმართებსაც ერთნაირად შეუძლიათ აშენება. ეს არის ერთადერთი საფუძველი, რომელზეც შეგვიძლია უშიშრად ვაშენოთ. იგი საკმარისად ფართოა ყველასთვის და საკმარისად მტკიცეა, რათა მთელი სამყაროს სიმძიმე და ტვირთი იტვირთოს. და ქრისტესთან, ცოცხალ ქვასთან, შეერთებით, ყველა, ვინც ამ საფუძველზე აშენებს, ცოცხალ ქვებად იქცევა. მრავალი ადამიანი საკუთარი ძალისხმევით გამოითლება, იპრიანება და მშვენიერდება; მაგრამ ისინი ვერ იქცევიან „ცოცხალ ქვებად“, რადგან ქრისტესთან არ არიან შეერთებულნი. ამ შეერთების გარეშე ვერავინ ცხოვდება. ჩვენში ქრისტეს სიცოცხლის გარეშე ჩვენ ვერ გავუძლებთ განსაცდელის ქარიშხლებს. ჩვენი მარადიული უსაფრთხოება იმაზეა დამოკიდებული, ვაშენებთ თუ არა მტკიცე საფუძველზე. დღეს მრავალი აშენებს ისეთ საფუძველებზე, რომლებიც გამოცდილი არ არის. როცა წვიმა მოვა, და ქარიშხალი აბოზოქრდება, და ნიაღვრები მოვარდება, მათი სახლი დაეცემა, რადგან იგი დაფუძნებული არ არის მარადიულ კლდეზე, ქვაკუთხედ ქრისტე იესოზე.“

„ვინც სიტყვაზე ებორძიკება, ურჩობით,“ მათთვის ქრისტე საცდურის კლდეა. მაგრამ „ქვა, რომელიც მშენებლებმა დაიწყეს, სწორედ ის გახდა კუთხის თავი.“ როგორც უარყოფილმა ქვამ, ქრისტემაც თავისი მიწიერი მსახურებისას დაითმინა უგულვებელყოფა და შეურაცხყოფა. იგი იყო „კაცთაგან შეურაცხყოფილი და უარყოფილი, ტკივილთა კაცი და მწუხარებას შეჩვეული... შეურაცხყოფილი იყო, და ჩვენ არად ჩავაგდეთ იგი.“ ესაია 53:3. მაგრამ ახლოს იყო დრო, როცა იგი განდიდდებოდა. მკვდრეთით აღდგომით იგი გამოცხადდებოდა „ღვთის ძედ ძალით.“ რომაელთა 1:4. თავისი მეორედ მოსვლისას იგი გამოცხადდებოდა, როგორც ცისა და მიწის უფალი. ისინი, რომლებიც ახლა მის ჯვარცმას აპირებდნენ, ცნობდნენ მის სიდიადეს. მთელი სამყაროს წინაშე უარყოფილი ქვა კუთხის თავად იქცეოდა.

„და ვისზედაც იგი დაეცემა, ფხვნილად აქცევს მას.“ ხალხს, რომელმაც ქრისტე უარყო, მალე უნდა ეხილა თავისი ქალაქისა და თავისი ერის დაღუპვა. მათი დიდება შეიმუხრებოდა და ქარის წინაშე მტვერით გაიფანტებოდა. და რა იყო ის, რამაც იუდეველები დაღუპა? ეს იყო კლდე, რომელიც, მათ მასზე რომ აეშენებინათ, მათი სიმტკიცე და უსაფრთხოება იქნებოდა. ეს იყო შეურაცხყოფილი ღვთის სიკეთე, უკუგდებული სიმაართლე, შეურაცხქმნილი წყალობა. ადამიანები ღმერთს დაუპირისპირდნენ, და ყოველივე, რაც მათი ხსნა უნდა ყოფილიყო, მათ დაღუპვად ექცათ. ყოველივე, რაც ღმერთმა სიცოცხლისთვის განაწესა, მათთვის სიკვდილად იქცა. იუდეველთა მიერ ქრისტეს ჯვარცმაში იერუსალიმის დაღუპვაც იყო

ჩადებული. კალვარიაზე დაღვრილი სისხლი იყო ის სიმბოლე, რომელმაც ისინი დაღუპვისკენ ჩაძირა, როგორც ამ ქვეყნისთვის, ისე მომავალი ქვეყნისთვისაც. ასე იქნება იმ დიდ უკანასკნელ დღესაც, როცა სამსჯავრო ღვთის მადლის უარმყოფელებზე დაეცემა. ქრისტე, მათი საცდურის კლდე, მაშინ მათ წინაშე შურისმგებელ მთად გამოჩნდება. მისი სახის დიდება, რომელიც მართალთათვის სიცოცხლეა, უკეთურთათვის შემმუსვრელი ცეცხლი იქნება. უარყოფილი სიყვარულისა და შეურაცხყოფილი მადლის გამო, ცოდვილი დაიღუპება.

„მრავალი ილუსტრაციითა და განმეორებითი გაფრთხილებებით იესომ აჩვენა, რა შედეგი მოჰყვებოდა იუდეველთათვის ღვთის ძის უარყოფას. ამ სიტყვებით იგი მიმართავდა ყველა საუკუნის ყველა მათგანს, ვინც უარს ამბობს, მიიღოს იგი თავის გამომსყიდველად. ყოველი გაფრთხილება მათ ეკუთვნით. შებილწული ტაძარი, ურჩი ძე, ცრუმევენახენი, მოძულე მშენებლები — თავიანთ შესაბამისობას პოულობენ ყოველი ცოდვილის გამოცდილებაში. თუ იგი არ მოინანიებს, განაჩენი, რომელსაც ისინი მოასწავებდნენ, მისი იქნება.“ ქრისტეს ცხოვრება, 597–600.

ამას მომდევნო სტატიაში გავაგრძელებთ.